

Калчо. Грѣшни сме хората, учителю, Ти право каза... но има грѣхове и грѣхове... Моитѣ грѣхове сж извънъ реда... Изгубенъ съмъ, изгубенъ.

Бързакъ. Богъ да ви е на помощъ! (Излиза).

VIII.

Кона (недоволна) Защо бѣще това? Не знаешъ ли, че Бързакъ е такава лала... Ей сега ще гръмне въ махлата, че ще се изповѣдашъ... И кой знай...

— (сломенъ) Какво ми е махаленската клюка предъ вѣчнитѣ мжки... Ехъ, жена (хваща си главата отъ болка) Какъ ми се вие свѣтъ!..., Я запали кандилото, че кога дойде свещеника да бжде готово.

Кона става и запалва кандилото.

Калчо (До като жена му пали кандилото, ходи изъ стаята и шепне)

... Животъ!... И защо ми бѣше това богатство! Не за него ли вършихъ всички злини на другитѣ!... Да може да ми се повърне живота — ще правя само добрини... ще раздавамъ... Ще отплатя поне половината отъ грѣховетѣ си.

Кона, запалва кандилото, прекръства се и мълчеливо се одръпва.

Калчо (застава предъ иконата, дълго се кръсти, струва поклони) ... Разкаяхъ се, Господи!... прости ми, що съмъ прегрѣшилъ. (като привърша молитва, обръща се къмъ жена си:) Запомни: кога умра, ще раздавашъ на беднитѣ. Ще ми служите парастасъ до годината... Идвай на гроба ми; моли се за